

nina
ina v
vini

O
M
E
V
Z
A
E
R
K
E



FEBRUAR 1938

Odmev iz Afrike. Katoliški milijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Za **najpotrebnejše misijone** darovali: Damska zbirka »Jožefišček« 40 Din. Fani Logar, zbirka, 12 Din. Celje, K. P. c. prejeli — Pri-
srčni Bog povrni!

Zahvale: Tisočera in prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in sv. Antonu Padovanskemu za uslišano prošnjo in vrnjeno zdravje mojemu možu, ki je že nekaj let bolehal na želodčnem krču. M. V., Jesenice. — Zahvaljujem se sv. Petru Klaverju, sv. Mali Tereziji, sv. Janezu Bosko in služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v neki važni zadevi in pošiljam obljubljeni dar. M. D., Braslovče.

Priporočajo se v molitev: N. N. za dobro službo. — A. V., Vojnik, za ljubo zdravje in razsvetljenje pri volitvi stanu.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **letno 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša . Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša Din 300.—.

Dosmrtni naročniki!



Kdor želi postati dosmrten naročnik »Odmeva« ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača **enkrat za vselej Din 300.—**. Kdorkoli premore mu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kdaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

ste



Sveti starček Simeon sprejme božje Dete v naročje.

Svečnica.

Ta praznik je misijonskim prijateljem posebno ljub; saj besede Simeonove, ki jih je govoril v templju ob darovanju Jezusa, spominjajo na to, da se bo Jezus tudi poganom razodel: »Luč v razsvetljenje nevernikom.« (Luk 2, 32.)

Pa še ena misel se vsiljuje: Marija daruje svojega Sina nebeškemu Očetu. Čeprav ga je odkupila z malo odkupnino, kot revna hebrejska mati (ker taka je bila navada po postavi), je vendarle vedela, da bo darovan... »Tvojo dušo bo meč presunil.« (Luk 2, 35.)

P. Bonaventura Krotz O.P. je spisal lepo knjižico »Moj rožni venec« in priporoča, da bi pri 4. skrivnosti veselega dela molili zlasti za duhovnike, ker darovanje Marijino in daritev Sina božjega spominja na tiste, ki vsak dan darujejo — na mašnike.

To sta dve misli, ki mi prihajata ob svečnici. In iz obeh se mi porodi naposled ena, na katero vas želim opozoriti: pomanjkanje misijonarjev v Afriki. V obljudenih pokrajinah Afrike, kot so Kamerun, Angola, Viktorija, Vzh. Afrika, celi rodovi prebivalstva hrepene, da bi se pridružili čredi Gospodovi. Za vse te ljudi ne zado-

stuje dosedanje malo število misijonarjev. Kaj bo s tem dobrim ljudstvom... Ali naj zrela žetev segnije, ker nikogar ni, da bi jo spravil v žitnice?

Naš božji Odrešenik sam odgovarja na to vprašanje: »Prosrite Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svoja polja.« (Luk 10, 2.)

Molimo za duhovnike, za misijonarje! To naj bo naša »miloščina« misijonom. Molitvi naj se pridruži še žrtev in potrpežljivo prenašanje vsakdanjih križev in težav: kakšna dragocena žrtev bo to v božjih očeh. To bo kar klicalo v nebo in nebo ne bo moglo odreči pomoči. — Saj pa tudi ni tako težko druge nagniti, da molijo za duhovniški naraščaj in za misijonarje. Po mestih in deželi je toliko ljudi brez posla, ki imajo časa in prilike dovolj, da gredo k sv. maši, da molijo rožni venec v ta namen, da bi ljubi Bog obudil duhovskih poklicev. In kako lepo bi bilo, ako bi vsaka družina pri svoji večerni molitvi molila tudi v ta namen!

»Žetev je velika, a delavcev je malo. Prosrite Gospoda žetve, da pošlje delavcev na svoje njive.« (Luk 10, 2.)

Boga prosim,

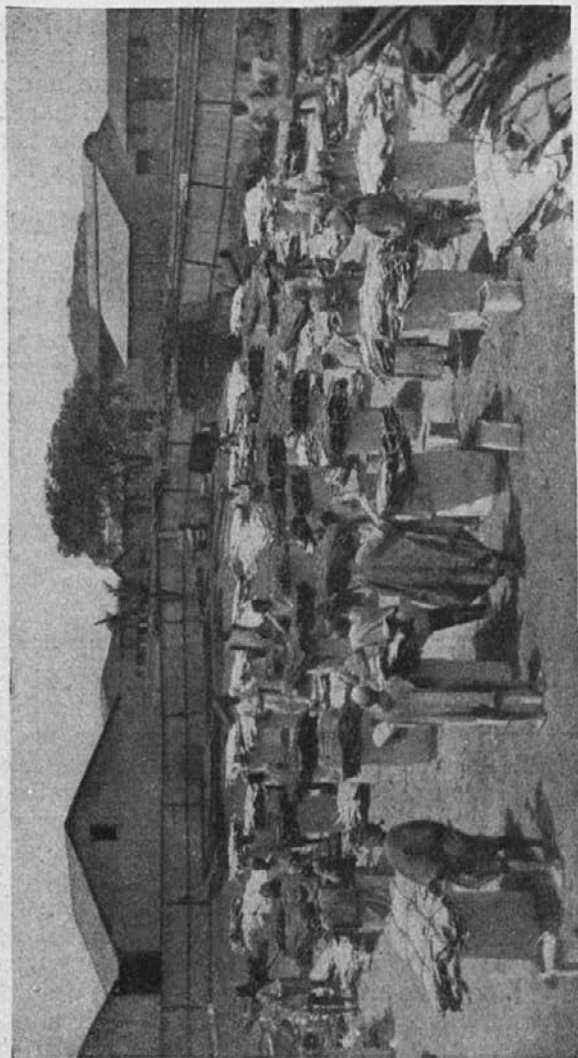
da povrne vsem dobrotnikom stotero vse, kar je obljubil darežljivim srcem. Tem bolj sem jim hvaležen, ko me podpirajo, dasi me ne poznajo. S hvaležnostjo in občudovanjem mislim na neštete tihe žrtve, ki jih doprinašajo za misijone. Dobrotniki naj bodo prepričani, da mi vse do zadnjega dinarja porabimo za to, da bi se božje kraljestvo na zemlji širilo. Tako torej po meri svoje darežljivosti sodelujejo pri našem misijonskem prizadevanju. Za ta naš vzor damo tudi svoje življenje Bogu na oltar.

Misijonar družbe Jezusove v Srednji Afriki.

Led je prebit.

Piše škof Joahim O. S. B., Roanda.

Pravkar smo ustanovili novo misijonsko postajo v Makondelandiji. To je Luagala, kraj, ki leži med Kitangali in Sv. Marija Nanyamba. Ta postaja ima še približno 40 zunanjih postaj, šol in katehistovskih središč. Česar pred



Zamorski trg. Zamorčki prodajajo drevesno lubje, da si kaj malega zaslužijo.

nekaj leti niti upati nismo smeli, to je danes uresničeno. Imamo 3 misijone, nad 120 šol, in to v čisto islamitskem kraju, ki ga tvori visoka planota Makonde. Led je prebit, ljudje prihajajo v trumah k pouku in k nedeljski službi božji. Islam se po svojih agilnih delavcih pač brani proti prodiranju krščanske resnice, toda tok se ne da več ustaviti. Na našem misijonu je prav posebne vrste božji bla-

goslov, ki se imamo zanj zahvaliti v prvi vrsti Bogu, potem pa Klaverjevi družbi. Niso le velika darila in podpore, ki nam jih naklanja Vaša družba, pripomogla do tako lepega razcvita, ampak tudi molitve in dobri nameni, ki spremljajo Vaše pošiljke, so pri Bogu izprosile tako lep blagoslov. Bog podpiraj še nadalje Vaša dela in Vaše žrtve.

Zidava cerkve v Ndandi se polagoma bliža koncu; morebiti jo bomo mogli koncem leta že blagosloviti. To bo vesela slovesnost! Tudi v Nkowe smo cerkev že skoraj dozidali. Mnogo skrbi smo imeli, a tudi izdatne podpore smo prejeli. Bodite prepričani, da se po vseh naših misijonih mnogo moli za člane in dobrotnike Klaverjeve družbe.

Težka preizkušnja.

Kaj je vse moral p. Girouard, misijonar de la Salette, prestati v Morandavi na otoku Madagaskarju, priča njegovo pismo, ki ga tu priobčujemo:

Ni še dolgo tega, kar je pogorelo veliko in važno misijonsko središče. Popolnoma je uničena cerkev, ki je bila ena najlepših v okolici; tako tudi šola in kočje novih kristjanov. Po svojih močeh sem pomagal ubogim nesrečnejem in bi bil rad več, pa nisem mogel, ker sem tako reven. V obeh okrajih, ki jih imam na skrbi, Maintirano in Belo, so cerkvice večinoma brez katehistov, ker nimam tistih par frankov za njih vzdržnino. Kristjani so ali prerevni, da bi sami toliko prispevali, ali pa nimajo za to pravega razumevanja. Je tu nekaj šol, toda denarja nimam, da bi nastavljal učitelje. Tudi bi rad sezidal še več šol in še posebej šolo za katehiste, toda to so samo lepi načrti, dokler mi Bog ne obudi požrtvovalnih duš, da mi pridejo z denarjem na pomoč. Že doslej je bil moj delokrog zelo obširen, zdaj so mi ga pa še povečali. In popolnoma sam sem tu. To leto ne bom mogel obiskati vseh krajev, ampak bom moral nekatera središča odložiti za drugo leto. Prosite Boga, da mi pošlje enega ali dva pomočnika, najbolje pa kar sedem, ker toliko bi jih bilo treba.

Prosrite Boga, naj mi pošlje denarnih sredstev, ker sem brez vsega. Moji kristjani morajo biti brez duhovniške pomoči, ker so preveč oddaljeni, jaz pa nimam ne

časa ne denarja za dolga pota. Srce me boli, ko vidim, kako trpi služba božja in ne morem deliti duhovnega kruha dušam, ki so ga lačne. Premalo je duhovnikov, en sam pa ne more vsemu kaj.

Duhovne vaje za otroke v egiptovskem Sudanu.

Poroča p. Tomasin od Sinov presv. Sreca.

Arabske knjige, ki sem Vas bil prosil zanje za naše šole in za tiskovni apostolat, so dospele prav na predvečer tridnevni duhovnih vaj, ki sem jih imel za šolske otroke. Tako sem mogel razdeliti med svoje male poslušalce Tomaža Kempčana »Hojzo za Kristusom«, življenjepisa »Gvido de Fontgalland« in razne druge nabožne knjige.

Otroci so hoteli imeti zase duhovne vaje, tako kot odrasli. Videli so, kako patri in sestre med duhovnimi vajami molče in več molijo in cerkev obiskujejo kot sicer: tako so hoteli tudi sami storiti. Prav spodbudno je bilo opazovati jih v prostem času. Eden je sedel na stolu, drugi na kaki klopi, zopet drugi pod kakim drevesom, najmanjši celo na gugalnici: vsi pa s knjigo v roki zatopljeni v premišljevanje ali pa z zapiski o govorih, ki so jih slišali, in o sklepih, ki jim jih navdihuje božje razsvetljenje. Vse je navdajala misel, da se hočejo prizadevati za bogoljubno življenje. Eden je imel v načrtu, da bo vsega Tomaža Kempčana prepisal v svoj zvezek, a sem ga le s težavo pregovoril, da bi to bilo pretežavno delo zanj in da naj od tega odneha. Neki drug deček, ki je mnogo bral iz nabožnih knjig, mi je rekel: »Ni drugega izhoda, tako se razvidi iz te knjige, da bo treba sveto živeti, ali pa iti v pekel.«

Tudi deklince iz sestrske šole so skušale dobiti čim več duhovnega dobička od mojih govorov. Med poslušalkami so bile nekatere tako majhne, da bi bil poprej mislil, da so prišle le iz radovednosti poslušati, ne pa da se udeležujejo duhovnih vaj. Dve izmed njih se šele pripravljata za sv. krst. Tudi deklince iz koptiške ortodoksne cerkve so bile poleg. Upamo, da bodo sčasoma prestopile k naši sv. veri. Da deklincam ni bilo pretežavno le molčati, so smele sem pa tja zapeti kako nabožno pesem.

Na Veliki Šmaren so se duhovne vaje končale. Bilo je skupno sv. obhajilo vseh udeležencev, zvečer pa pre-

prosta zakuska; saj celo psalmi, dasi tako resni, naposled preidejo v vesel konec. Zato se ne čudite, da smo tudi mi, potem ko je bilo otrokom preskrbljeno za dušne potrebe, tudi njih telo okrepčali. In ali ni naš Gospod tudi tako napravil z množico, ki mu je bila sledila v puščavo?



Zamorski duhovnik domačin gre od vasi do vasi in pripravlja zamorčke na sveti krst.

Ljubi Bog čuje nad nami.

Ves, vesel piše p. Ferdinand Fichtner iz Vzh. Afrike:

Kobilice, ki so sosedno dolino Nuhuhu skoro docela uničile in smo se bali, da bodo prišle tudi k nam, so po božji dobroti popolnoma izginile. Priletele so cele jate velikih ptičev, ki jih tu ne poznamo, in so ves mrčes uničile, tako da ni več sledu za temi škodljivci. Tako nas je Bog skoro čudežno odrešil nevarnosti, pred katero smo trepetali. Koliko hudega nam je prihranjenega!

Zetev smo deloma že pospravili, deloma pa se bogato klasje še ziblje po njivah. Pred lakoto, ki smo jo lani morali obilno trpeti, smo zavarovani.

Samo želi smo.

Piše misijonar iz kongregacije Sv. Duha.

Proti koncu 1928. leta sem bil prestavljen v Bailundo. Ta misijon se je tačas lepo razvijal. Kristjanov je bilo kakih 36 tisoč. To je bilo res lepo polje za delovanje, in takega sem želel. Lotil sem se takoj zunanjih šol in to v vedno širšem obsegu. Šole so kar rastle iz tal; od blizu



Zamorčka iz Vzhodne Afrike.

in daleč so prihajali ljudje s prošnjo, naj jim pošljem katehista. Kar se je dalo, sem jim ustregel. Raztegnili smo se prav do Andulolandije, ki je 200 km od Bailundo, in smo tako pripravili prve pogoje za nov misijon. Še preden je bil ustanovljen ta novi Andulo-misijon, smo imeli 50 šol s katehisti.

Kako naj si razložimo ta napredek? V prvi vrsti seveda je delovala milost božja, ki so jo izprosile pobožne duše iz daljnih krajev s svojo molitvijo. Tudi prve žrtve toliko mladih patrov in bratov, ki so pretrpeli mučeniško smrt, so za razcvet tega misijona mnogo pripomogle. Lahko rečem: Mi smo le želi tam, kjer so drugi poprej sejali...

Pa tudi naši novi kristjani so mnogo pripomogli k hitrejšemu širjenju verskega življenja; kajti kjer so živeli,

povsod so z lepim zgledom v nemali druge za krščansko življenje. Kjer sta bila le dva ali trije teh kristjanov skupaj, so se zjutraj in zvečer zbirali k skupni molitvi in so z gorečo besedo in naukom pridobivali pogane. Tako so nastali prvi početki krščanstva po posameznih vaseh. Misijonar je potem samo prišel in dognal število novih kristjanov. Apostolsko delo se je v obliki katoliške akcije širilo daleč preko mej Bailundolandije. Bailundo-zamorci pa radi hodijo v tujino za delom kot pridni in podjetni delavci. Tako se je katoliško gibanje preneslo preko vsega okraja.

V Bailundo smo imeli v preteklem letu 4000 svetih krstov. Eno leto poprej celo 5000. Vsak prvi petek v mesecu je slovesen krst odraslih, ki se s tridnevnimi duhovnimi vajami pripravljajo na ta trenutek. Do 100 krščencev ali pa še več pride vsak mesec. V vsaki vasi je katoliška šola, zato se vrše krsti sedaj kar po vaseh. Naša naloga je sedaj, da svoje pristjane vedno bolj utrdimo v verskem življenju. Za to delo bi pa potrebovali še več misijonarjev.

Kristjani radi prihajajo v misijon. Vsako nedeljo je 1000 ali še več sv. obhajil; na prve petke 1500—2000; ob večjih praznikih do 3000.

Deklice morajo pred poroko 5 tednov stanovati pri sestrah. Tako jih je včasih do 200 v misijonu. Ta priprava za zakon se je izkazala kot zelo koristna. Sestre so vse navdušene za ta način in ga ne bodo izlepa opustile.

Patri smo samo štirje v misijonu, a dela je za deset. Ves misijon se razteza na 120 km v širjavo.

Zdaj imamo v načrtu novo bolnišnico. Vem, da bi se s tem mnogo dobrega storilo. Zelo bi mi ustregli, ako bi mi poslali vsega potrebnega za bolnišnico, zlasti instrumentov in obvez.



Na Boga zaupam.

To je krilatica škofa Lacoursière iz družbe Belih očetov, apostol. vikarja v Ruwenzori. To se prav lepo vidi v njegovem pismu, ki ga tu priobčujemo:

Vaše darilo je prišlo ravno o pravem času in je nov dokaz, da človek nikdar preveč ne zaupa na božjo Previdnost, ki zlasti misijonarja čudovito vodi.

V novembru 1936 smo ustanovili postulat za sestre domačinke. To leto bi radi zidali hišo za noviciat, potem

pa še pravo materino hišo. Denarja sicer še nimamo, toda Bog bo že poskrbel za nas. Do zdaj nam je še vse tako posreči šlo, da smo se kar malo prevzeli.

Zadnji božični dan sem o priliki obiska v Fort-Poste posvetil v mašnika sina Ruwenzorijevega, Arhangela Katurama. Zdaj je kaplan v Butale, kjer imajo sestre Marije Pomočnice svoj samostan. O, da bi mogel dobiti še deset ali dvajset takih duhovnikov! Potem bi našim kristjanom ne bilo treba hoditi tako daleč v misijon in bi lažje prejeli sv. zakramente. Mi bi jih večkrat mogli obiskati, ko bi nas bilo več. Saj ti ubogi ljudje res ne morejo pogosto napraviti dolge poti 30, 50 ali celo 70 km do cerkve.

Ob zadnjem misijonskem obisku sem živo občutil pomanjkanje duhovnikov in to ne le za kristjane, ampak tudi za pogane. Kolikokrat sem bil ginjen, ko so me tako navdušeno sprejemali, pa sem si rekel: »Na vsak način nam je treba duhovskega naraščaja; ker nemogoče je, da bi Bog v toliko srcih vzbujal hrepenenje po sv. krstu, misijonarjev pa ne bi poslal. V Fort-Poste so le trije patri za krščansko občino 20.000 duš. Dva sta že precej v letih, kristjani pa razkropljeni daleč naokrog. Zato pa ni bilo mogoče krstiti 300 katehumenov. V Busati so štirje patri, dva od teh sta bolna, eden je še novinec in ne zna jezika domačinov. In vendar morajo oskrbovati 16.000 kristjanov, ki so tudi daleč raztreseni. V Mbarara so razmere iste.

Posebno veliko skrbi nam napravlja šola. Ali bomo mogli ohraniti svoje šole, ali pa nam jih bo vlada vzela. Težko vprašanje z usodnimi posledicami.

Še eno skrb naj Vam potožim. V kratkem se naseli tukaj nova kongregacija Sester od Dobrega sveta. Revne so, mi tudi; toda mi in one zaupamo na Boga in smo prepričani, da bo šlo. Po človeško bi človek rekel, da je to predrzno zaupanje; nam misijonarjem, ki nas Bog tako ljubeznivo razvaja, je to vera, ki gore prestavlja.

Prav lepa hvala za mašne intencije v mojem in mojih misijonarjev imenu. Lahko bi ta denar porabili za svoje potrebe, pa ga bomo rajši za misijone, da jih obvarujemo dolgov.

»Hočem, da mi pomagaš pridobivati srca za mojo ljubezen. Ena pravična duša more tisoč grešnim dobiti odpuščanje in popraviti njih nehvaležnost.«

Besede božjega Zveličarja sv. Marjeti Alakok.

Zavod za gobavce v Ndandi.

Poroča s. Hermenilda, benediktinka.

Kako smo se imeli o božiču.

To je bilo nekaj novega, naš letošnji božič! Nekaj dni pred praznikom je dobil vsak gobavec kos mila, da si opere obleko in seveda tudi okoplje telo. Potem je dobil vsak, naj bo mož, žena ali otrok, novo obleko, ki naj jo vprvič obleče na božični večer.

Na božični večer so prišli vsi stanovalci zavoda v cerkev, in to ne le kristjani, ampak tudi pogani in mohamedanci. Ni pa bilo mogoče, da bi bili vsi dobili prostor v naši mali cerkvi; saj gre noter le 80 do 100 ljudi, ako se prav na tesno stlačijo vanjo.

Po sv. maši so se zbrali pod velikim drevom zunaj pred cerkvijo. Lepo jih je bilo videti. O da bi bili vi zraven! Vsak je bil oblečen v novo obleko, ki so jo dobili od dobrotnikov iz Evrope. In to je bil trenutek, da sem mogla videti vse svoje gojence lepo umite in očedene. Kako sem jih bila vesela, tega vam ne morem popisati. Kristjani so dobili vsak po en rožni venec in svetinjico. Pogani in mohamedanci pa so bili razočarani, ker niso dobili ne enega ne drugega, in so izpraševali, ali jih ne smatramo za svoje otroke. Potolažili smo jih, kakor smo mogli, razdali smo med nje ostanke in jim obljubili, da bodo tudi oni obdarovani, kakor hitro dospejo iz Evrope nova darila.

Dve uri so se vsi prav živahno zabavali pod drevom; potem pa so se pojoč vrnili vsak v svoje stanovanje.

Komaj pa so odšli, že sta prišla naš prečastiti g. škof in škof iz Dar-es-Salaama. Škoda, da nista bila navzoča pri razdelitvi daril, da bi bila videla veselje naših zamorcev. Vendar sta jih obiskala na domovih in sta bila zelo vesela, ko sta videla te srečne in vesele obraze.

Tu je neka kristjanka Saruka. Ta je vstala, ko sta stopila oba škofa v njeno kočo, in pričela od veselja plesati. Rekla sem ji, naj pokaže visokima gostoma, kako zna moliti. Pa je pričela takole: »V imenu Očeta, v imenu Sina, v imenu naše Matere, v imenu svetega Duha. Amen.« Skoraj nisem verjela, da prav slišim, škof Dar-es-Salaam je ponovil njene besede našemu škofu in oba sta se smehljala.

Čemu čudodelna svetinja?

Našli smo ubogega gobavca, ki je živel v sosedni vasi. Ime mu je bilo Sumaili. Imel je veliko rano na nogi. Prinesli so ga v naš zavod v oskrbo. Po nekaj dnevih smo dognali, da moža ne bo mogoče ozdraviti. Bali pa smo se za moža, ker je bil nesrečnež, ki si je nakopal sovražstvo svojih nekdanjih prijateljev. Povedali smo mu, kako je z njim in mu svetovali, naj se lepo na smrt pripravi. Pa ni hotel nič slišati o tem, da bi se dal krstiti. Šele naposled je privolil toliko, da ga smemo krstiti, kadar bo prišel ob zavest. Pojasnila sem mu, da to ne more biti. Ko smo videli, da bi zaenkrat bila vsaka beseda bob



Misijonar pri ubogih gobavih.

v steno, smo šli proč. Zunaj pred kočo pa smo dali Vincencu, ki je bolnikom stregel, čudodelno svetinjo Marije Brezmadežne. Ta je svetinjo skrivaj vtaknil bolniku pod zglavje.

Proti večeru sem bolnika zopet obiskala in sem videla, kako je bil ves izpremenjen. Vendar tega nisem mislila, da bi bil že tako blizu konca. Drugi dan ob 6 je bil še ravno tak. Popoldne ob pol 4 je Vincenc šel v kočo in bil zelo potrč, ko je videl, kako je bolnik vedno slabejši. Vse domače ljudi je segnal iz koče in prosil bolnika, naj mu verjame, da ne bo več dolgo in naj posluša njegov nasvet.

»Kaj hočeš? Govori!« je rekel gobavec. Vincenc mu je še enkrat obrazložil, kako je treba, da se da krstiti in to čim prej; ker smrt je pred durmi. In glej: bolnik je bil pri volji, da ga krstijo. Vincenc je tekel na misijonsko postajo po krstno vodo; vsem mohamedanskim sorodnikom, ki so zunaj čakali, pa je strogo prepovedal, da ne sme nihče v kočo. Ko se je vrnil, je starca krstil na ime Janez. To je bilo ob pol 4; pol ure pozneje je bil mož mrtev. Umrl je mirno in bil do zadnjega pri zavesti.

(Konec prihodnjič.)

Posebno dobro delo dušnega in telesnega usmiljenja stori, kdor more kaj darovati za olajšavo bede ubogih gobavcev, ki so od vseh, tudi od svojih sorodnikov popolnoma zapuščeni. Vsak dar v ta namen hvaležno sprejme Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Sveti Peter Klaver

apostol zamorcev.

(Dalje.)

Novinec.

S sveto gorečnostjo je pričel Peter Klaver svoj noviciat, ki je trajal dve leti. Ta gorečnost po sveti popolnosti ga je navdajala do smrti. Predpise in pravila noviciata je izpolnjeval s tako natančnostjo, da je eden njegovih so-novincev, ki je pozneje 20 let s Petrom Klaverjem skupaj živel, izjavil: »Nikdar nisem videl Petra Klaverja, da bi v dobi noviciata tudi le eno najmanjših pravil prekršil. Zdi se, kot da je duh svetega ustanovitelja prešel na mladega novinca.« Čeprav vaje noviciata ne zahtevajo nobenih izrednih reči, je vendar treba vztrajnosti in močne volje, vse te vaje dan za dnem točno izvrševati.

Še teže pa je za naravnega človeka, če ga opozorimo na njegove napake. Saj zahteva sv. Ignacij od svojih duhovnih sinov, da tudi nezaslužen očitke tiho in brez opravičenja sprejmejo. Vse to pa iz ljubezni do Boga in za rešitev duš. Plamen božje ljubezni je gorel v srcu našega mladega novinca tako močno, da je z lastno krvjo zapisal besede: »Vse svoje življenje hočem delati za duše svojih bratov, hočem jih reševati in zanje umreti.« Po dveletnem noviciatu in naporih v krepostnem življenju je Peter Klaver leta 1604 smel napraviti redovne obljube: uboštva, devištva in vedne pokorščine.

Sveto prijateljstvo.

Peter Klaver še ni bil posvečen v duhovnika. Za dobo noviciata je moral prekiniti bogoslovske študije, katere je potem spet nadaljeval. V ta namen ga pošljejo predstojniki v jezuitski kolegij v Malorko. Tu se kmalu seznanj s svetim laiškim bratom Alfonzom Rodriguezom, ki je opravljal



Sv. Alfonz Rodriguez gleda v zamaknjenju prestol sv. Petra Klaverja.

službo vratarja. Rodriguez je bil prej trgovec in je živel srečno družinsko življenje. Kmalu pa mu je smrt ugrabila ženo in otroke. Ta usoda ga je tako prevzela, da je spoznal minljivost in nečimrnost sveta ter je zaprosil za sprejem v red družbe Jezusove. Odslej je bilo posvečeno vse njegovo življenje Bogu, molitvi in izvrševanju stanovskih dolžnosti. Mladostni Peter Klaver je svetega vratarja visoko cenil. Od predstojnikov si je izprosil dovoljenje, da sme ob prostih urah k Alfonzu Rodriguezu na duhovni pogovor. Jedrnatu nauki tako svetega moža so mu globoko segli v srce.

Nekoč je bil Alfonz v duhu zamaknjen. Gledal je nebeški Jeruzalem. Vidi nepregledno vrsto krasnih prestolov. Eden najlepših prestolov je bil prazen. Začuden vpraša Alfonz svojega angela varuha, kaj to pomeni? —

»Ta prestol je za tvojega učenca Klaverja,« odvrne angel. »To je plačilo za njegove kreposti in za njegovo veliko apostolsko delo za rešitev duš.«

Najbrže je bilo sv. Alfonzu Rodriguezu takrat tudi razodeto, da je Bog Petra Klaverja namenil za apostola velike Afrike. Od tega dne ga je neprestano navduševal za misijone med zamorci. (Dalje prihodnjič.)

Kratka misijonska poročila.

Škof Hilhorst, apost. vikar v Bagamoyo: Božične praznike sem prebil v misijonu Mgeta. Bile so tri sv. maše, ki se jih je udeležilo do 5000 ljudi in 3200 katehumenov. Mnogo jih je prišlo z ženo in otroki, celo s prav majhnimi, po osem do devet ur daleč. Mgeta je med vojsko zelo trpela. L. 1921 je bilo tam le 245 sv. obhajil za veliko noč; ob nedeljah pa je prišlo k maši kvečjemu 40 ljudi. Danes pa: kak razložek! 600 mladih deklic je vpisanih v Marijino družbo.

Škof de Boek, apostol. vikar iz Lisale. Letos so napravili prve obljube en brat domačin in prve štiri sestre domačinke. To so važni dogodki za naš vikariat in obenem dokaz, da ljubi Bog blagoslavlja žrtve in trud misijonarjev. Res nas zelo tolaži, ko vidimo, kako se mnogo izbranih duš posveti Bogu in si izvoli duhovski ali redovni poklic. Deklice, ki jih je manj ko dečkov, prekašajo dečke v gorečnosti. Imamo 4 sestre, 11 novink, 6 postulantk in 20 aspirantk; a samo enega brata in 5 postulantov. V malem semenišču imamo 49 dijakov in približno 20 dečkov, ki so se zglasili za sprejem. Prvih 5 bogoslovcev bo to leto dovršilo svoje študije. Ker tudi Vas štejemo med dobrotnike tega semenišča, Vas bo gotovo veselilo, kar smo Vam poročali.

Sestra M. Kosma R., Matimira. Zdaj prebiramo prelepi življenjepis vaše pokojne ustanoviteljice Marije Terezije Ledóchowske. Na-

vadili smo se, da imenujemo pokojnico kar »našo ljubo afriško mater«. Že v marsikaki potrebi smo občutili njeno pomoč. O da bi ljubi Bog svojo zvesto služabnico kmalu povišal do časti oltarja!

P. van Spreeken, Tananariva. Tu v Brikaville zelo lepo napredujemo. Dozdaj imamo 157 postaj, ki ima vsaka s slamo pokrito šolo in kapelico in po enega katehista, ki poučuje peščico vernikov. Naš apostol. vikar mi ne more dati mesečno več ko 100 franc. fr. za vse te postaje in še za mojo vzdržnino povrh. Vsi katehisti delajo zastonj. Misijon jih nič ne plača. Milost božja vidno deluje v dušah. Prebivalci iz Behimifaraka so zelo zgledni in ko so s sv. krstom sprejeti in sv. vero, izredno zvesti.

Oblatinje sv. Frančiška Saleškega iz Pelle. Redko se kaj važnega zgodi v naši mali Pelli, tako redko, kot nas dež na redke čase obiše. Zdaj pa je deževna doba že skoraj minila. Molite in še drugim priporočite, da molijo, naj bi nam ljubi Bog dodelil tega, kar ima Evropa v izobilju, da ne pademo spet v revščino kot leta 1932. Takrat nam je umrl škof Simon zaradi pomanjkanja. Koliko bodo morali ljudje zopet prestradati in kako bo šlo nam misijonarjem do srca, ako bomo morali tako revščino gledati. Nekatere družine so se izselile na zahod, da rešijo vsaj živino. Naša šola pa je polna otrok kot še nikdar. Odprli smo še tretji razred in nastavili še tretjo učno moč.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za prejeto pomoč in večkratno uslišanje. Še nadalje se ji priporočam.

J. Z., Makole.

Slučajno mi je prišel v roke Vaš list »Odmev«, kjer sem brala toliko uslišanj na priprošnje služabnice Marije Terezije. Tudi jaz sem se v neki težki zadevi zatekla k njej in bila že takoj drugi dan uslišana. Še se ji priporočam v neki drugi važni zadevi in obljubim prispevati za odkup zamorčka, če bom uslišana.

T. Ž. Z.

Iz srca se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v boleznih. Še nadalje se ji priporočam in prosim objave v »Odmevu«.

T. U.

Pet mesecev sem ležala zelo bolna na postelji, pa so me decembra 1934 poslali z dvema berglama v našo provincialno hišo v Bulawayo. Zdravnik je sodil, da ne bo nič z menoj. Imela sem pogoste srčne napade in se čutila silno slabo. Ko pa se mi je začelo obračati polagoma na bolje, je vstajala vedno bolj želja v srcu, da bi mogla delovati kot misijonska sestra; zato so mi moji predstojniki zopet odkazali delokrog. V začetku oktobra 1936 sem prišla v M. C. Tu so pri kosilu brali kot duhovno berilo življenjepis Vaše blagopokojne ustanoviteljice. Jaz sem naučila šolske otroke, da so vsak dan nekajkrat zdihnili k afriški materi. Ako se mi bo čez božične praznike kaj zboljšalo, sem obljubila, da to objavim. Res se mi je. Tudi mi je izprosila božja služabnica, da mi je vlada priznala plačo učiteljice. Za oboje se to pot najprisrčneje zahvaljujem.

Sestra M. V., C. P. S.

V dveh slučajih boleznih smo se zatekli za pomoč k božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski. Sestra naše čast. matere je zbolela na vnetju pljuč in zamašenju žil. Stanje je bilo zelo nevarno. Opravila sem devetdnevnic, zdaj je sestra zdrava, za kar smo vsi zelo hvaležni.

Naša sestra pripravnica nam je povedala, da leži neka mati, ki ima pet otrok, že pet mesecev v postelji. Tudi njena bolezen je bila zamašenje žil. Rekla sem ji, da bomo molili k božji služabnici Mariji Tereziji. Po prvi devetdnevnic še ni bilo nič bolje, po drugi se je mnogo zboljšalo — danes pa je žena popolnoma zdrava. Sestra N. N.

V veliki stiski smo pričeli opravljati devetdnevnic v čast naši nebeški priprošnjici Mariji Tereziji Ledóchowski in — čujte — že peti dan je naša prošnja uslišala. Dospel je denar iz L. in čeprav ni bilo pisma poleg, sem uganila, da je od Vaše družbe, kajti nihče drug nego »naša ljuba svetnica« je uslišala naše molitve. Prosim, priobčite to čudovito uslišanje v Vaših misijonskih listih. Bolj ko prej zaupam sedaj na njeno mogočno pomoč. Izkazalo se je, da kjer je sila največja, tam je pomoč božja najbližja.

Misijonska sestra iz južne Afrike.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje in dobljeno zdravje. Še se ji priporočam.

F. D.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje.

A. Z.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Janez Turk.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za večkratno uslišanje in se ji še nadalje priporočam. Prosim objave v »Odmevu«. A. Ž. B.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje. Pošiljam obljubljeni dar ter se ji še nadalje priporočam. Š. P., Šoštanj.

V neki težki gospodarski zadevi sem se obrnila na služabnico božjo Marijo Terezijo ter obljubila javno zahvalo in dar za odkup zamorčka, če mi pomaga. Vse se je srečno izteklo. S prisrčno zahvalo izpolnjujem svojo obljubo ter se ji še priporočam v neki drugi težki zadevi. F. H., R. S.

Zahvalim se Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje ter se ji še nadalje priporočam. Prosim javne objave. Es. M.

V zahvalo za prejete dobrote na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije pošiljam obljubljeni dar ter se ji še priporočam v neki važni zadevi. Kristina Znidaršič.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski ter sem bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim in obljubim, da ostanem zvesta naročnica »Odmeva«. K. Ž.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: N. N. za dobro službo. — Neka mati priporoča svojega sina, ki je zašel na kriva pota. — L. K. D. v neki važni zadevi.

Kam?

Rada bi Bogu služila. Rada bi bližnjemu pomagala. Mlada si še in trdnega zdravja: vendar ne veš, kam bi se obrnila.

Čuj: kot »pomožna misijonarka za Afriko« pod okriljem Družbe sv. Petra Klaverja najdeš lepo priliko, da vse svoje zmožnosti posvetiš Bogu v službo in mnogo duš rešiš. Preberi knjižico »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Prva taka pomožna misijonarka je bila božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska. V tej knjižici ona popisuje jasno in preprosto, kako lep in zaslužen je ta poklic, pa tudi kakšne težave in žrtve so v njem. Knjižico dobiš, ako pišeš na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1, za 4.50 din.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 2. februarja, svečnica.

dne 24. februarja, sv. Matija, apostol.

Kako morem pomagati

misijonom?

Izberi si eno sledečih točk — Bog ti bo bogat plačnik!

Katekizem zamorčku

v njegovem zamorskem jeziku

Din 25.—

Botrinski dar zamorčku

s katerim pomagaš pogančku do milosti sv. krsta (smeš mu določiti krstno ime)

Din 100.—

Za črnega katehista

za njegovo mesečno vzdrževanje

Din 100.—

Za kruh sv. Antona

da pomagaš najbednejšim zamorčkom v Afriki.
Kot zahvalo ali prošnjo daruj poljuben dar.

Za najpotrebnejše misijone

najmanjši dar v ta namen hvaležno sprejet.

Prisrčen: Bog povrni!

Sprejema

Družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Metelkova ulica 1

